

Truth About Camps | W imię prawdy historycznej (uk)

<https://www.truthaboutcamps.eu/thu/niemieckie-obozy/obozy/19486,Konzentrationslager-Lublin.html>
19.03.2026, 06:06

Концентраційний табір у Майданеку (Konzentrationslager Lublin)

Табір був розташований у районі Майдан Татарський у межах міського повіту Люблін (Stadthauptmannschaft Lublin), столиці люблінського дистрикту (Distrikt Lublin) Генерал-губернаторства (Generalgouvernement)

Він будувався з 1941 р. як табір для військовополонених, підпорядковувався адміністрації СС (Kriegsgefangenenlager der Waffen-SS). Тільки 16 лютого 1943 р. офіційно був перейменований на концентраційний табір. Під час війни планувалося спорудження комплексу для 250 000 в'язнів і військовополонених, але цього наміру не вдалося реалізувати.

Комендантами табору були: штандартенфюрер СС Карл Отто Кох (нім. Karl Otto Koch, VIII 1941 – VIII 1942), оберштурмбанфюрер СС Макс Когель (нім. Max Koegel, VIII 1942 – XI 1942), штурмбанфюрер СС Герман Флорштедт (нім. Hermann Florstedt, XI 1942 – XI 1943), оберштурмбанфюрер СС Мартін Вайсс (нім. Martin Weiss, XI 1943 – V 1944), оберштурмбанфюрер СС Артур Лібегеншель (нім. Artur Liebehenschel, V 1944 – 22 VII 1944). Від середини лютого 1943 р. автономну частину табору становив табір призначений для заручників (Aufgangslager der Ordnungspolizei in KL Lublin).

Перші групи прибули на Майданек у жовтні 1941 р. і склалися із 2000 радянських в'язнів. У 1942 р. підвозили здебільшого поляків і євреїв. Від 1943 р. на Майданек потрапили люди з в'язниць на території Польщі, вуличних облав в Генерал-губернаторстві, окупованих територій СРСР та люди, виселені із Замойщини. Від грудня 1943 р. сюди прибували ешелони в'язнів з інших концентраційних таборів. У період роботи табору поляки становили 38% загальної кількості в'язнів. В'язні працювали у робітничих відділеннях, кількість яких доходила майже до 2000.

У 1941-1942 роках під час масових страт убивали хворих радянських в'язнів. У квітні 1942 р. було проведено акцію з ліквідації близько 2000 польських євреїв, а 3 листопада 1943 р. у рамках акції «Erntefest» (Обжинки) було убито всіх єврейських в'язнів табору. Від осені 1942 р. в'язнів убивали у газових камерах (всього їх було сім). Від середини 1942 р. у таборі діяв крематорій, у якому тіла убитих жертв спалювали. Останки в'язнів також спалювали – так, як у Белжці, Собіборі і Треблінці – на вогнищах. Філії табору було організовано у Будзині біля Красніка, у Любліні на вул. Ліповій, у Пулавах, Радомі і Варшаві на вул. Генсій.

Навесні 1944 р. почалася евакуація в'язнів до інших таборів, здебільшого на території Рейху. 22 липня 1944 р. табір припинив своє існування, а наступного дня був зайнятий Червоною Армією.

Через табір пройшло близько 150 000 в'язнів. Загибло близько 80 000 чоловік, з них 60 000 становили євреї.

Персонал таборів

Табори